

1

เผ่าม้าอา

ใต้ผืนน้ำอันมืดมิด สิ่งมีชีวิตบางอย่างกำลังเคลื่อนไหว
อย่างรวดเร็ว หลบเร้นกายอยู่ในถ้ำหินปูนใต้ท้องทะเลลึกอย่างซำนิ
ชำนาญในเส้นทาง ทุกการเคลื่อนไหวแทบไม่ทำให้เกิดเสียง ดวงตา
กลมโตของเจ้าของร่างเหลียวซ้ายแลขวา จนแน่ใจว่าไม่มีใครติดตาม
ตนมาอีกแล้วจึงค่อยผ่อนลมหายใจ ริมฝีปากบางแอมยิ้ม นัยน์ตา
เป็นประกายสดใส เริ่มออกเที่ยวเล่นดังที่ตั้งใจไว้ในคราแรก

องค์ชายแห่งท้องทะเลผู้มีหางสีชาวดุจงาช้างสลับปลายหาง
อีกครั้งก็พาร่างออกจากถ้ำได้สำเร็จแล้ว เจ็อกน้อยแหวกว่ายไปยัง
กลุ่มปะการังสีสังดงามที่อยู่ไม่ไกลนัก เขาเฝ้าดูเหล่ามัจฉาตัวเล็ก
ตัวน้อยวางไข่ด้วยความตื่นเต้น

สำหรับฐานะองค์ชายแห่งเผ่ามัจฉาเช่นเขา การออกนอกเขต
วังข้างเป็นเรื่องยากยิ่ง การจะได้เห็นภาพแบบนี้จึงแทบเป็นไปไม่ได้
ด้วยเหตุผลที่บิดาบอกว่า เขายังเล็ก ยังไม่ถึงเวลาจะออกไปเผชิญ
อันตรายด้านนอก และนั่นก็เป็นเรื่องจริงที่เขาไม่สามารถหาเหตุผล

โตมาลบ้างคำกล่าวนั้นได้

เราชาวมัจฉาติดอยู่ในช่วงวัยเด็กยาวนานหลายสิบปี แต่เมื่อเติบโตเข้าสู่วัยแรกรุ่นแล้วก็มีรูปร่างหน้าตาคงอยู่นั่นไปอีกหลายร้อยปีเลยทีเดียว

ตลอดหลายสิบปีมานี้ ‘หยางหมิงจู’ จึงถูกกักตัวให้อยู่แต่ในวังลึกแก้ว ถูกเลี้ยงดูราวกับไข่มุกงดงามบนฝ่ามือ ไม่เคยได้พบเจอกับความยากลำบากใดๆ จึงเป็นที่มาของนิสัยเอาแต่ใจและดื้อรั้นจนท่านอาจารย์ที่บิดาหามาให้ถึงกับกุมขมับวันละหลายหน

“แอบหนีมาหนึ่งร้อยเก้าสิบเก้าครั้ง มาสำเร็จเอาครั้งที่สองร้อยนับว่าไม่เลว” เด็กน้อยพึมพำกับตัวเอง

สองแขนยกขึ้นทำข้อศอกลงกับโซดหินเพื่อวางคางแล้วมองการเคลื่อนไหวของดอกไม้ทะเลที่ขยับพลั้วไปตามคลื่นน้ำ บิดาบอกว่าบริเวณน้ำตื้นเป็นอันตรายยิ่ง แต่ก็เพราะน้ำตื้นมีไข่หรือจึงทำให้มองเห็นหมู่ปะการังและดอกไม้ทะเลสีสันสดใส

ไม่เหมือนวังของเขาที่อาศัยพลังจากไข่มุกมังกรในการให้แสงสว่าง

“สนุกมากพอแล้วกระมัง องค์ชายหมิงจู”

เสียงทุ้มละมุนทว่าดุดังขึ้นทางด้านหลัง ทำเอาเจ้าของชื่อตัวแข็งค้างไปในทันที ครีบทหของเขาล้วนรู้สึกเสียววาบเหมือนจะมีอันตราย ดังนั้นจึงตัดสินใจค่อยๆ กลับตัวหันไปมองจนพบที่มาของความหวาดหวั่น

แค่เห็นว่าเจ้าของเสียงนั้นคือท่านอาจารย์หน้าดู หยางหมิงจูก็ได้แต่ยิ้มแหย่ องค์ชายลำดับที่สามเช่นเขายังไม่ทันอัปาทอภิบาลก็ถูกจับอุ้มขึ้นพาดบ่าพาดวงกลับวังที่ได้ทะเลลึกเสียแล้ว

“ท่านอาจารย์ปล่อยข้านะ! ข้าไม่มีสิทธิ์มาจับตัวข้าเช่นนี้!”

เขาร้องไถยวาย

“มีแน่เจ้าศิษย์ดีอ ลีทธิความเป็นอาจารย์และยังเป็นผู้หนึ่ง
ของเจ้าอีกด้วย”

เงือกหนุ่มตอบกลับด้วยเสียงราบเรียบ แล้วยกมือขึ้นฟาดไป
ที่ก้นของลูกศิษย์เป็นการสั่งสอน เพียงเท่านั้นก็ทำเอาร่างของเจ้า
เงิกน้อยต่อต้านพร้อมกับติดดินไปมา ทั้งกำปั้นเล็กและปลายหาง
สิ่งข้างฟาดลงบนร่างกายกำยำของเงิกตัวโตกว่า

ฟาดลงมาหลายครั้งหลายครา...แต่อีกฝ่ายไม่มีทีท่าว่าจะ
ปล่อยกันเลยสักนิด

“ท่านอาจารย์! ท่านทำเกินไปแล้วนะ!”

“เด็กดีอเช่นเจ้าต้องถูกสั่งสอน ในเมื่อองค์ราชากับองค์ราชินี
ไม่ลงโทษ ในฐานะอาจารย์ผู้มีหน้าที่อบรมสั่งสอนจะทำหน้าที่นี้
แทน” ฝ่ายนั้นตอบกลับเสียงเรียบ และแน่อนว่ายิ่งทำให้ผู้ฟังไม่
พอใจ

“ข้าเกลียดท่าน!” ในที่สุดหยางหมิงจู่ก็หยุดทำร้ายร่างกาย
อีกฝ่ายเมื่อรู้แล้วว่าออกแรงไปก็ไร้ประโยชน์

แขนเรียวงามยกขึ้นกอดอกอย่างเอาแต่ใจ เมื่อไปถึงเขตวัง
ผลึกแก้ว ความอับอายพลันบังเกิดจนเงิกน้อยไม่กล้าสู้น้ำชา
วจนะของตน ได้แต่ยกมือขึ้นปิดใบหน้าเอาไว้ตลอดทาง ทว่าใครเล่า
จะไม่รู้ว่าเงิกที่อยู่บนป่าของท่านหลี่หานเฟิงนั่นคือผู้ใด

ก็ทั้งอาณาจักรมัจฉาแห่งนี้มีเพียงองค์ชายน้อยผู้เดียวที่มีหาง
สิ่งข้าง

“อี๊ ท่านพ่อ” มาถึงวังได้เจ้าตัวเล็กที่เจีบบมานานก็ร้องหา
บิดาทันที

หลี่หานเฟิงยอมปล่อยตัวเงิกน้อยที่อยู่บนป่าของตนลง

เขี้ยวคมขบที่ปลายนิ้วเบา ๆ ให้พอมิเลียดสีครามเข้มไหลออกมา
ทันทีที่กรีดนิ้วเป็นเลือดไปตามทางสันลิลาพของตาก็พลันปรากฏ
ขาเรียวยาวขึ้นมาแทน พลังจากมุกประจำตนช่วยเนรมิตอารมณ์อัน
วิจิตรให้แก่ผู้เป็นเจ้าของ เมื่อเรียบร้อยดีแล้วอาจารย์หนุ่มจึงสาวเท้า
เดินเข้าไปภายในลานชุมนุมอย่างรักษากิริยา ต่างจากเจ้าตัวเล็กที่
พอได้ขาทั้งสองข้างคืนมาก็วิ่งเข้าไปด้านในก่อนแล้ว

“ท่านหลิ” องค์ราชาแห่งเผ่ามัจฉาเอ๋ยเรียกผู้ที่ก้าวเข้ามาใน
ลานชุมนุมเสียงอ่อน ในอ้อมอกมีเจ้าตัวดีซุกซบอยู่ไม่ห่าง ท่าทาง
เช่นนี้ผู้เป็นอาจารย์รู้ได้ทันทีว่าลูกศิษย์ของเขาคงจะอดอดอันบิดา
เพื่อหนีความผิดอีกแล้ว

“ครั้งนี้เกรงว่าจะไม่ได้ อีกไม่กี่วันองค์ชายจะต้องขึ้นไปเหนือ
ผิวน้ำเพื่อทำพิธีชำระมุกประจำตน หากยังปล่อยปละเช่นนี้ ดีไม่ดี
อาจจะเกิดเรื่องร้ายเพราะความซุกซนของตัวองค์ชายเอง”

พอถูกยกเรื่องสำคัญขึ้นมาเป็นเหตุผล องค์ราชามัจฉาก็เริ่ม
ไขว่ไขว่บ้างแล้ว พิธีชำระมุกประจำตนจะจัดขึ้นเมื่อเงือกมีอายุครบ
หนึ่งร้อยปี เป็นการประกาศว่าเงือกเด็กตนนั้นได้เข้าสู่วัยเจริญพันธุ์

เงือกแต่ละตนจะมีมุกประจำตนที่แตกต่างกัน มุกถือเป็นพลัง
ชีวิตของเจ้าของ หากเงือกตนใดสูญเสียมุกไปร่างกายจะอ่อนแอลง
พลังวิญญาณจะเหลือเพียงน้อยนิดจนแทบมีชีวิตต่อไปไม่ได้ ด้วย
เหตุนี้เองเผ่ามัจฉาจึงหวงแหนมุกของตนยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด เก็บ
ซ่อนไว้ในร่างกายไม่นำออกมาให้ใครได้เห็น

แม้จะเป็นชาวเผ่าเดียวกันก็ตาม

เงือกชายจะครอบครองมุกที่เรียกว่ามุกสุริยัน ในพิธีชำระจึง
ต้องขึ้นไปรับแสงจากสุริยันตั้งแต่วันขึ้นจวบจนลับขอบฟ้าไป ส่วน
เงือกหญิงจะครอบครองมุกที่เรียกว่ามุกจันทร์รา ในพิธีชำระก็ต้อง

ขึ้นไปปรับแสงจันทร์จนกว่าจะเข้าสู่เช้าวันใหม่เช่นกัน

เมื่อมุกส่องประกาย เจ้าของจะรับรู้ได้ด้วยตนเองว่ามุกได้รับการชำระล้างจนหมดจดแล้ว เท่านั้นก็เป็นอันเสร็จสิ้นพิธี

ช่วงเวลาแห่งการชำระและรับพลังจากมุกประจำตนจึงนับว่าอันตรายที่สุดในชีวิตของชาวมัจฉา เพราะพวกมนุษย์บนบกต่างจ้องจะขโมยของล้ำค่านี้ เนื่องจากต้องการมีชีวิตยืนยาวหรือด้วยความเชื่อผิดๆ ที่ว่า หากได้กินมุกจันทราเข้าไปจะทำให้เป็นอมตะ ไม่มีวันตาย

แต่จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร ในเมื่อแม้แต่เงือกเผ่ามัจฉายังมีอายุขัยเป็นของตนเอง...มีวันที่ต้องดับสลายเช่นเดียวกัน

“ท่านพ่อ ท่านอาจารย์ดีลูก ฮึก ทั้งยังจับลูกพาตบ่าให้อบอวย ชาวมัจฉาอีกด้วย” ใบหน้าหวานเกินกว่าจะเป็นใบหน้าของบุรุษผละออกจากอกบิดาแล้วเอ่ยฟ้อง

หยางหมิงจูหันมาค้อนควักใส่อาจารย์ก่อนจะหันกลับไปซุกซบอกบิดาตามเดิม ออดอ้อนเสียงอ่อนด้วยเกรงว่าคำพูดเมื่อครู่ของผู้เป็นอาจารย์จะทำให้บิดาของตนเปลี่ยนความคิด ไม่เข้าข้างกันอีก

“ท่านพ่อ ท่านจะยอมอ่อนให้เจ้าสีไม่ได้แล้ว เจ้าสีนั้นวันยิ่งดื้อรั้นนัก” หยางหลานจู ผู้เป็นพี่ชายกล่าว

เขาเพิ่งกลับจากออกตรวจรอบอาณาจักรก็ได้รับรายงานเกี่ยวกับน้องชายตัวดีที่ร่ายยาวออกมาเป็นข้อๆ เนื้อหาแต่ละข้อยาวยิ่งกว่าหางกระเบนเสียอีก

“เจ้าสีไม่เพียงแอบหนีออกนอกวัง ตลอดทางยังสร้างความเสียหายเอาไว้ด้วย หน้าต่างห้องนอนที่เจ้าตัวเปิดทิ้งไว้ทำให้ทหารยามเผลอชนเข้าจนได้รับบาดเจ็บ”

“นั่น...นั่นพวกเขาเข้าไปชนเองนี่ หน้าต่างห้องข้า ข้าจะเปิด

หรือปิดแล้วผิดอะไร ที่ผ่านมาข้าไม่เปิด แต่ก็รู้ว่าจะต้องเป็นเช่นนั้นเสมอไปมิใช่หรือ” หยางหมิงจูเอ๋ยเถียง เขาได้ยื่นพีใหญ่ถอนหายใจ รู้ว่าความผิดระลอกสองกำลังจะถูกกล่าวออกมา

“เช่นนั้นยังมีอีก ตอนที่องค์รัชสีไล่ตาม เจ้าก็หลอกล่อจนพวกเขาชนข้าวของของชาวมัจฉาลัมระเนระนาด ดงสาหร่ายที่ชาวมัจฉาปลูกเอาไว้ถูกดึงเล่นตลอดทาง”

“นั่นมัน...”

“และยังได้รับการร้องเรียนจากท่านผู้เฒ่าที่จำศีลอยู่ในถ้ำว่า เจ้าเด็กดื้อนี้เข้าไปซ่อนตัวทำให้เกิดคลื่นน้ำพัดเข้าไปรบกวนการบำเพ็ญเพียร อ้อ อีกทั้งเขายังแอบขึ้นไปเที่ยวเล่นในบริเวณน้ำตื้น นี่ยิ่งดีที่สัตว์น้ำและสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ไม่ได้ได้รับความเสียหายแต่อย่างใด ไม่เช่นนั้นความเสียหายคงจะมีมากกว่านี้”

ความผิดของบุตรชายถูกร่ายยาวออกมา ผู้เป็นบิดาที่นั่งฟังอยู่ก็เริ่มมีสีหน้าเคร่งขรึมขึ้น

องค์ราชามัจฉาเดิมที่มีอุปนิสัยเจ้าระเบียบอยู่แล้ว ที่ผ่านมาเขายอมปล่อยผ่านเพราะคิดว่าลูกยังเล็ก อีกทั้งความเสียหายก็ไม่ได้มากมายอะไร แต่ครั้งนี้เจ้าเด็กดื้อทำความผิดไว้มากเหลือเกิน ไม่ลงโทษคงจะไม่ได้

“อาหมิง คราวนี้พ่อจะลงโทษเจ้า เจ้าจงไปคัดกฎของวังส่งท่านอาจารย์หลี่สองร้อยจบ ปัญหาใดๆ ที่เกิดขึ้นในวันนี้เจ้าจะต้องเป็นผู้แก้ไขด้วยตนเองทั้งสิ้น หากยังสร้างความเดือดร้อนอีก คราวนี้พ่อจะสั่งกักบริเวณเจ้าให้อยู่แต่ในสระมรกตจนกว่าจะถึงวันเข้าพิธีชำระมุกประจำตน”

“ท่านพ่อ! แต่นั่นมัน...นั่นมันเกือบเดือนเชียวนะขอรับ” หยางหมิงจูโอดครวญ ใบหน้าอง้า พลังตวัดสายตามองพี่ชายกับ

อาจารย์ของตนด้วยความไม่พอใจ แต่ทั้งสองหาได้รู้สึกรู้สึอะไรไม่ สีน่านิ่งเรียบอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น

องค์ราชามัจฉาเห็นท่าที่ไม่พอใจก็ได้แต่ส่ายหน้า เดือนเดียว ยิ่งน้อยเกินไปเสียด้วยซ้ำ “พอให้เจ้าคัดกฎวังและแก้ไขปัญหาที่เจ้า ก่อ ไม่ได้ให้เจ้าไปก่อเรื่องเพิ่ม เจ้าจะต้องกังวลไปทำไมกัน”

เมื่อเห็นว่าไม่มีใครคิดเข้าข้างตน เด็กดื้อชนอย่างหยางหมิงจู ก็ทำหน้าราวกับถูกรังแก น้ำตาคลอหน่วย ทว่าไม่ใช่เพราะความ เสียใจ เขาแค่ขัดใจที่ไม่สามารถทำอะไรได้อย่างใจคิด ดวงตาวาด มองแต่ละคนที่อยู่ ณ ที่นี้อีกครั้ง ริมฝีปากมึนแน่น

“ข้าจะไปหาพี่สาม!” เด็กน้อยวิ่งหนีออกไปทันทีท่ามกลาง สีน่านั่นใจของบุรุษทั้งสาม องค์ราชาชงหยวนหันกลับมายังคู่หมั้น ของบุตรชายแล้วถอนหายใจยาว จนปานนี้เจ้าเด็กดื้อก็ยังไม่ยอม เติบโตเสียที

“สร้างความปวดหัวให้ท่านแล้ว” เขากล่าว

สีหน้าของหลี่หานเฟิงไม่ได้เปลี่ยนไปเลย เขาใจเย็นพอที่จะ จัดการเด็กดื้อนั้น “ยังมีเวลาอีกมาก ข้าจะสั่งสอนเขาให้ดี หมิงจูจะ งอแงเช่นนี้ตลอดไปไม่ได้”

“ข้าก็หวังว่าท่านจะทำได้สำเร็จ” หยางหลานจุกล่าวล่ำซำกับ เขาเองก็นึกอยากจะลงโทษเจ้าเด็กดื้อให้คัดกฎวังเพิ่มอีกสักร้อยจบ โทษฐานที่เสียมารยาทกับผู้ใหญ่

ใครจะแพ้ลูกอ่อนให้เจ้าสี่เขาไม่รู้ แต่ไม่ใช่เขาแน่นอน เพราะ เขาเคยได้รับบทเรียนมาแล้ว พบเจอกับตัวจนจำได้ขึ้นใจมาถึงทุกวัน นี้น่า หากดื้อรั้นไม่ยอมฟังคำเตือนของผู้อื่น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หลังจากนั้นอาจจะเลวร้ายจนลืมไม่ลง...

“มาแล้วหรือเจ้าตัวดี” เพียงคำแรกที่พี่สาวเอ่ยทักก็ทำให้ไบหน้าห้องอ้าอยู่แล้วยิ่งงอঁกว่าเดิม แล้วยิ่งได้ยินเสียงหัวเราะของมารดาที่นั่งแปรงผมให้พี่สาวอยู่ก็ยิ่งทำให้เด็กน้อยอยากจะทำอะไรวุ่นออกมาเสียให้รู้แล้วรู้รอด ขาเรียวงามก้าวเดินฉับๆ เข้ามาด้านในโดยไม่ได้อ่อยขอเจ้าของห้องเลยสักนิด

“ข้าแค่ออกไปเที่ยวเล่นใกล้ๆ นี่เอง ไม่เห็นท่านพ่อจะต้องลงโทษกันถึงเพียงนี้ เพราะพี่ใหญ่กับท่านอาจารย์โดยแท้ที่ทำให้เป็นเรื่องใหญ่ พุดกลุ่มจนท่านพ่อสั่งลงโทษข้า”

หยางหมิงจูบ่นอุบอับอย่างอดไม่ได้ ให้คัดกฎวังสองร้อยจบข้อมือของเขาคงจะหักไปก่อน ก็กฎในวังมีตั้งกี่ร้อยข้อ บิดารู้ทั้งรู้อย่างจะออกคำสั่งให้เขาคิดตั้งมากมาย ท่านอาจารย์กับพี่ใหญ่นะ ตัวดีเลย แทนที่เขาจะรอด ก็ยังพุดจนบิดาไม่ยอมเข้าข้างเขาดังเดิม โดยเฉพาะท่านอาจารย์ กล้าดีอย่างไรมาตีกันเขา อย่าให้ถึงที่เขาบ้าง เขาจะแกล้งให้ดู ต่อไปหากมีขนมอร่อยๆ ก็จะไม่แบ่งให้ท่านอาจารย์ชิมแล้ว!

“โอ้ นี่ท่านพ่อถึงกับออกปากสั่งลงโทษเจ้าแล้วหรือ ทุกทีเห็นพี่ใหญ่เป็นผู้ตัดสินโทษให้” หยางเยว่จูแสวงทำเสียงตลกใจ ไบหน้างดามประดับรอยยิ้มที่เกิดจากความหน่ายใจในความดีอันของน้องชายตนเอง

“ก็เพราะพี่ใหญ่นั้นแหละที่ทำให้ข้าถูกลงโทษ เกือบจะรอดอยู่แล้วเชียว” หยางหมิงจูบ่นออกมาทั้งยังเบะปากส่ายคำพูดไปอีก

“จะเข้าพิธีอยู่แล้วยังคิดไม่ได้อีกหรืออาหมิง ความเสียหายที่เจ้าก่อมีผู้คอยเก็บกวาดให้ตลอดจนเคยตัว วันนี้จึงไปดูด้วยตาตนเองเถิดว่าความดีอันของเจ้าส่งผลเช่นไร”

หนึ่งเหอ องค์ราชินีแห่งเผ่ามัจฉาเอ๋ยขึ้นบ้าง และแน่นอนว่า

หยางหมิงจูไม่กล้าแสดงฤทธิ์ต่อหน้ามารดา เทียบกันแล้วมารดามักจะรู้ทันลูกอ่อนลูกชนของเขาเสมอ ไม่เหมือนบิดาที่คล้อยตามทันทีที่เขาอดอ้อน ดังนั้นเมื่อเห็นว่าที่นี่ก็คงจะไม่มีใครเข้าข้างตน หยางหมิงจูจึงตัดสินใจไปจัดการปัญหาเสียให้จบๆ หหมดเรื่องแล้วจะได้คัดกฎวังแล้วรีบส่งให้ท่านอาจารย์ ก่อนจะโดนอีกฝ่ายตามทวง

ร่างเล็กหันไปคำนับมารดาแล้วเดินออกจากห้องไปด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย ริมฝีปากเบะบึ้งด้วยความหงุดหงิดใจ ทว่าพอเห็นเงอกลกลุ่มที่เดินตรงมาหาก็คือหน้าหนึ่งเรียบ เดินผ่านอีกฝ่ายไปอย่างไม่สนใจใยดี จนข้อมือเล็กถูกคว้าไว้อย่างไม่เบาแรงนัก ตัวเขาถึงได้เงยหน้าขึ้นมองหนหนึ่ง

“จะไปทำไม” หลี่หานเฟิงขยับกายมาอยู่ตรงหน้าคู่หมั้นของตน พลงเอ่ยถาม เขาระชับมือที่จับข้อมือของหยางหมิงจูให้แน่นขึ้นอีกนิด แต่ไม่ได้ลงแรงเพราะเกรงจะไปทำให้เจ้าตัวเล็กเจ็บ

คำถามถูกเอ่ยถามไปนานแล้ว ทว่าอีกฝ่ายกลับผินหน้าหนีไปอีกทางไม่ยอมมองกันแม้แต่แว่น้อย ท่าทางคงจะโกรธมากกระมัง

“ท่านจะปล่อยข้าได้หรือยัง” หลังจากที่ได้ต่างฝ่ายต่างใช้ความเจ็บเข้าต่อสู้กันอยู่นาน คนแพ้อย่างหยางหมิงจูก็เอ่ยทำลายความเจ็บขึ้นก่อน

ร่างเล็กพยายามจะกระชากข้อมือกลับด้วยยังโกรธเคืองอีกฝ่าย ขนาดบิดามารดายังไม่เคยตี แล้วเงอกลตนนี้เป็นใครจึงกล้ามาตีเขาอีกอย่าง แค่ว่าเขากลับวังก็ไม่เห็นต้องจับอุ้มพาดบ่าเลย นี่เขายังไม่รู้เลยว่าเขาจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนเมื่อพบชาวมัจฉาที่อยู่ด้านนอกนั้น

ถึงแม้ปกติเขาจะชุกชนไปสักหน่อยจนเงอกลทุกคนคร้านจะสนใจเขาอยู่แล้วก็เถอะ แต่ต้องมาอับอายต่อหน้าผู้อื่นเช่นนี้ก็เป็นอะไรที่ทำให้ใจไม่ได้อยู่ดี

“เจ้าต้องอยู่คัดกฏวังเพื่อส่งอาจารย์สองร้อยจบ” หลีหานเฟิง กล่าวย้าจึงทำให้หยางหมิงจูได้สติกลับคืนมา เขาหุบตาลงมอง ข้อมือที่ถูกจับเล็กน้อย ก่อนตอบออกไปด้วยน้ำเสียงติดจะไม่พอใจ

“ข้ามิได้ความจำนั้”

“พูดกับอาจารย์เช่นนี้เจ้าคิดว่าเหมาะสมแล้วหรือ หรือคิดว่า สิ่งที่ตนทำเอาไว้มันถูกต้อง การลงโทษเหล่านั้นเจ้าไม่สมควรได้รับ แน่หรือ”

คำถามที่คล้ายจะไม่ต้องการคำตอบทำเอาเด็กน้อยเม้มปาก แน่น เขี้ยวเล็ก ๆ ขบริมฝีปากกลางของตนจนเจ็บไปหมด

ทำไมเจือกทุกตนจึงมักจะถามหาความเหมาะสม กฏระเบียบ มารยาท และอะไรต่าง ๆ อีกมากมายกับเขา เพียงเพราะว่าเป็น องค์ชายหรือจึงต้องทนอดอัดเช่นนี้ เขาไม่ได้เลือกที่จะเป็นเสีย หน่อย ต่อให้บิดาปลดเขาตอนนี้เขาก็จะไม่เสียใจเลยสักนิด

อ้อ ส่วนเรื่องความผิดที่เขาทำ เขาก็ไม่ได้เถียงออกไปสักคำ นีว่าตนเองไม่ผิด เพียงแต่คิดว่าบทลงโทษนั้นออกจะมากเกินไป รู้ ให้เขาลงมือทำอะไรที่เป็นประโยชน์ยังจะดีเสียกว่าให้ไปนั่งคัดกฏวัง ตั้งหลายร้อยจบนั้น

แต่เอาเถอะ อย่างไรเสียท่านอาจารย์ก็ไม่ได้คิดจะฟังอยู่แล้ว เขาตอบเท่าที่ต้องตอบก็คงจะพอ

“หมิงจู เจ้า...”

“ท่านอาจารย์จูดข้อมือข้าก่อน เช่นนั้นเรื่องที่ข้าเสียมารยาท ก็ถือว่าหายกัน หรือท่านอาจารย์จะให้ข้ากล่าวขอโทษ แล้วท่านก็ จะกล่าวกับข้าด้วยคำเดียวกัน”

เจ้าตัวเล็กว่าออกมาอย่างนั้น มองผู้เป็นอาจารย์ที่ชะงักนึ่ง ไปแล้วก็รีบสะบัดข้อมือวิ่งไปที่ประตูวังทันที การเปลี่ยนจากขาไป

เป็นทางนั้นไม่ยุ่งยากเหมือนการเปลี่ยนทางเป็นขา อาจเพราะทางคือสิ่งที่มีมาแต่กำเนิด เพียงนึกคิดในใจก็สามารถเปลี่ยนได้ตามต้องการแล้ว

เรียบหางสิงาข้างทำหน้าที่พาเจ้าของร่างแหวกว่ายออกไปเริ่มที่หน้าต่งห้องของตนที่เปิดทิ้งไว้...อันที่จริงก็ไม่ใช่ความผิดเขาเสียหน่อย ทหารยามพวกนั้นต่างหากที่ไม่มองให้ดี

ส่วนที่สองคือข้าวของหน้าร้านค้า...

อันนี้ท่าจะผิดจริง เหล่าเจ้าของร้านแต่ละตนหน้าตาอมทุกข์อย่างเห็นได้ชัด บางตนร้องไห้จนน้ำตาสัมผัสกับน้ำกลายเป็นมูกเม็ดเล็ก ๆ ให้เห็น บางตนก็ดูจะโกรธมาก แต่เพราะรู้ว่าผู้ที่ก่อเรื่องเป็นถึงบุตรชายขององค์ราชาจึงไม่กล้าเอาความ

หยางหมิงจู่เข้าไปช่วยในส่วนที่พอจะซ่อมแซมได้ บางส่วนก็ขัดใช้ด้วยของมีค่าของตนเอง ชาวมัฉฉาที่เห็นเขาในคราแรกแสดงออกชัดเจนว่าไม่ไว้ใจ ทำเอาเขารู้สึกแย่น้อยเลยที่ตนเป็นตัวปัญหาในสายตาเงือกทุกคน ดีที่พวกเขาอมยกโทษให้ พอเห็นความจริงใจของเขาแล้วชาวมัฉฉาจึงไม่ติดใจเอาความอะไรอีก

เรื่องนี้ก็ถือว่าจัดการเรียบร้อยแล้ว

ใช้เวลาครู่หนึ่งหลังจากจัดการตรงจุดนี้เสร็จก็เหลือไปช่วยปลุกสาหร่ายใหม่ จุดนั้นน้ำค่อนข้างตื้นแต่เป็นเขตปลอดภัย เพราะอย่างไรเสียก็มั่นใจได้ว่าไม่มีใครดำน้ำลงมาเก็บสาหร่ายถึงกลางมหาสมุทรแน่นอน

กว่าที่หยางหมิงจู่จะเริ่มลงมือปลุกสาหร่ายต้นใหม่ได้ก็ทำเอาเงือกน้อยแทบหมดแรง เขาจำได้ว่าแค่เผลอดึงเส้นไปตลอดทาง พอถูกสาหร่ายพันที่หางเลยกระชากออกเท่านั้น ไม่ได้คิดว่าจะเกิดความเสียหายมากเพียงนี้ มิน่าบิดาถึงตัดใจอมสั่งลงโทษเขา...

มันก็สมควรแล้วจริง ๆ นั่นแหละ

การรับผิดชอบในสิ่งที่ตนได้กระทำลงไปนั้นทำเอาเงื่อนน้อย เริ่มรู้สึกผิดขึ้นมาจริง ๆ แล้ว พลันนึกย้อนกลับไปถึงความซุกซน ดื้อรั้นของตนเองที่ทำให้ผู้อื่นปวดหัวกันไปหมด โดยเฉพาะพี่รอง ที่เขาสนใจด้วยมากที่สุดในบรรดาพี่น้องสี่คน

อาจเพราะเมื่อก่อนมีพี่รองคอยจัดการให้ตลอด ทว่าช่วงนี้ พี่รองต้องบำเพ็ญและฟื้นฟูร่างกายที่ระมกต ไม่ได้ช่วยให้หายเขา เช่นทุกที เขาจึงเริ่มรู้ซึ่งขึ้นมา จนตอนนี้เขาชักอยากจะกล่าวขอบคุณ และขอโทษพี่ชายสักครั้ง

จะว่าไปแล้วระมกตเป็นสระน้ำศักดิ์สิทธิ์ของชาวมัจฉา กล่าวกันว่าที่ก้นสระเป็นที่เก็บสมบัติล้ำค่าแห่งอาณาจักรอย่างไข่มุก มังกร มุกที่มีพลังมหาศาลและเป็นแกนกลางที่ทำให้อาณาจักรแห่งนี้ยังคงอยู่ มีพลังวิญญานไหลเวียนตลอดเวลา ดังนั้นการลงแช่ใน ระมกตจึงเป็นการฟื้นฟูร่างกายของชาวมัจฉาได้อย่างดี

แต่ที่เขาสงสัยคือพี่รองไปทำสิ่งใดมา เหตุใดจึงต้องฟื้นฟู ร่างกายอยู่ที่นั่นแทบตลอดเวลาด้วยเล่า

ติก...ติก...ติก...

เสียงฝีเท้าที่ก้าวเดินอย่างช้า ๆ มาหยุดอยู่ที่หน้าห้องของเขา นั่นเขาจำได้ดีทีเดียว หยางหมิงจุ่ที่เพิ่งกลับจากด้านนอกบริเวณ วัด ผ้าห่มขึ้นคลุมร่างกาย แสร้งหลับตาไม่สนใจผู้มาใหม่

‘ไม่อยากสนทนาด้วย ไม่อยากเห็นหน้า ไม่อยากได้ยินเสียง คิดว่าเป็นอาจารย์เป็นคู่หมั้นแล้วอย่างไร เขาไม่ได้เต็มใจ ยอมรับเลยสักนิด ไม่รู้บิดาคิดสิ่งใดอยู่ถึงให้เขาหมั้นหมายกับบุรุษ ด้วยกัน หรือแค่เพราะเขาเป็นเงือกที่ไม่เหมือนเงือกคนอื่น เกิดมา

ก็มีทั้งมุกสุริยันและมุกจันทร์ทำให้พลังชีวิต ร่างกายภายนอกเป็นชาย แต่ภายในกลับมีสิ่งที่เป็นหญิง...ให้กำเนิดบุตรได้เหมือนสตรี

แต่แล้วอย่างไรกันเล่า บิดาก็น่าจะหาคู่หมั้นที่เป็นสตรีมาให้เขา ไม่ใช่บุรุษหน้าตายผู้นั้น

คิดว่าหยางหมิงจูผู้นี้อยากคลอดบุตรด้วยตนเองหรือ ไม่มีทางเสียหรอก!

“หมิงจู อาจารย์รู้ว่าเจ้ายังไม่นอน” หลี่หานเฟิงเอ่ยขึ้นที่หน้าประตูห้อง

เจ้าของชื่อจิปากอย่างหงุดหงิดเมื่อถูกรู้ทัน ในขณะที่ซึ่งใจอยู่ว่าจะเดินไปเปิดประตูหรือทำเหม็นเฉยนอนต่อดี ครีบทที่ใบหูก็พลันได้ยินเสียงประตูถูกเปิดออก ดวงตาสีฟ้าสว่างสดใสหลุกหลิกอย่างคนทำตัวไม่ถูก ร่างสูงใหญ่กำยำเดินเข้ามาหยุดอยู่ข้างเตียง เสียงวางถาดกระทบกับโต๊ะให้ได้ยินอยู่ข้างหู

“จะ...จะทำอะไร!” ทันทีที่ผ้าห่มถูกเลิกขึ้นจนเห็นเรียวยาวขาวผ่อง เจ้าของขาเรียวยาวม้วนตักใจจนต้องขยับหนี พยายามคิดว่าผ้าห่มมาคลุมปิดขาของตนเอาไว้ตามเดิม

“ยี่นขามาทางนี้ อาจารย์จะช่วยประคบให้ ข้อเท้าเจ้าบวมไม่ใช่หรือ”

ผู้ที่แอบติดตามอยู่ห่างๆ มาตลอดช่วงเย็นมีหรือจะไม่รู้ เจ้าตัวเล็กนี้ได้รับบาดเจ็บ ตอนที่กลับมาวิ่งท่าทางการสะบัดหางแปลกไป ดูติดขัดจนเห็นได้ชัด มาถึงแทนที่จะรีบรักษากลับมามากตัวอยู่ในห้องเสียนี้ จะให้เขาปล่อยไปได้อย่างไร

แม้จะถูกมองว่ายังไม่เข้าเรื่อง แต่จะให้ทนมองหยางหมิงจูบาดเจ็บเขาคงทำไม่ได้ จึงได้ถือถาดยามาประคบให้ถึงห้อง ต่อให้อีกฝ่ายจะต่อว่าอย่างไรก็เตรียมใจไว้แล้ว เพราะรู้ว่าเจ้าเงือกน้อย

ตอนนี้อย่างไรก็ต้องบ่นต้องพูดเพื่อเอาคืนเขาอยู่ดี

แล้วสุดท้ายประโยคตัดพ้อที่ชวนให้ผู้ฟังใจอ่อนระคนรู้สึกผิดก็ดังขึ้นจริง ๆ

“จะต้องมาสนใจทำไม ตัวปัญหาอย่างข้าจะเจ็บตัวก็สมควรแล้ว”

ถ้อยคำตัดพ้อถูกเปล่งออกมาจากริมฝีปากสีแดงเรื่อ ร่วงเล็ก ขยับกายนอนหันหลังให้อีกฝ่าย อันที่จริงหยางหมิงจูแค่ตัดพ้อไปอย่างนั้นเอง และการที่อีกฝ่ายนิ่งเงียบไม่มีคำปลอบประโลมใด ๆ ก็ไม่ได้อยู่เหนือความคาดหมายสักเท่าไรนัก มีเพียงสัมผัสที่เกิดขึ้นอย่างแผ่วเบาบริเวณข้อเท้าเท่านั้นที่ทำให้เจ้าตัวน้อยต้องก้มลงมองพร้อมกับพบว่าท่านอาจารย์ที่กำลังประคบให้เขาอย่างเบามือ

ทำไมจะต้องตบหัวแล้วลูบหลังเช่นนี้อยู่เรื่อย

“สำนึกผิดได้ก็ดีแล้ว คราวหลังถ้าอยากออกไปข้างนอก อาจารย์จะพาเจ้าไปเอง อย่าได้แอบหนีไปเช่นวันนี้อีก ข้างนอกนั้นอันตรายเกินไปสำหรับเด็กเช่นเจ้า”

ใบหน้าหวานหยดหันมามองผู้พูดที่อยู่ด้านหลัง ดวงตากลมโต สีฟ้าดูจืดจางจนเข้ากับความมืดดำของเสื้อสีดำของผู้เป็นอาจารย์ ในใจเกิดเป็นความรู้สึกยินดีจนกลั้นรอยยิ้มเอาไว้ไม่อยู่

ท่านอาจารย์เอ๋ยปากว่าจะพาไปเที่ยวเล่นด้านนอก!

“ทีนี้ก็หายอนแล้วใช่หรือไม่” หลี่หานเฟิงถาม รอยยิ้มกดลึกที่มุมปาก มองท่าทีของอีกฝ่ายก็ได้คำตอบในใจแล้ว

“ใครงอน ข้าไม่ไ้ดองเสียหน่อย ท่านอาจารย์คิดไปเองทั้งนั้น” หยางหมิงจูลอยหน้าลอยตาตอบ แวดตาลกลับมาเปล่งประกายสดใส เปลี่ยนท่าหันมานอนตะแคงมองผู้เป็นอาจารย์ประคบยาให้ อย่างเบามือ เขารู้ตัวดีว่าท่านอาจารย์กำลังขอโทษด้วยการดูแลและ

ตามใจเขา

มือของท่านอาจารย์เบามาก น้ำหนักที่กดลงมาทำให้เขารู้สึกสบาย กลิ่นหอมจากตัวยาทำให้เขารู้สึกผ่อนคลายยิ่ง เกรงว่าอีกไม่นานเขาคงจะหลับผล็อยเป็นแน่ แต่เขาจะยังไม่ยอมนอนในตอนนี้อรอก

“ท่านอาจารย์ ข้าดิฉันถึงเพียงนี้ท่านคิดจะถอนหมั้นข้าบ้างหรือไม่” เจ้าตัวเล็กเอ่ยถามขึ้น น้ำเสียงไม่ได้แสดงความรู้สึกใดๆ ราวกับถามเรื่องธรรมดาทั่วไป กระนั้นก็ยังเงี่ยหูรอฟังคำตอบด้วยความตั้งใจ

“ไม่”

“เพราะท่านพอหรือ” เขาถามออกไปอีก

“ไม่ใช่”

คราวนี้ดวงตาคู่งามพรวระยับ น้ำเสียงของเงือกน้อยกลับแฝงไปด้วยความคาดหวังอยู่ลึกๆ ในตอนที่กล่าวออกไป “เช่นนั้นเพราะข้าหรือ...”

“เพราะเจ้า”

คำถามก่อนหน้านี้หลี่หานฟังล้วนตอบได้โดยไม่ต้องเสียเวลาคิด คำถามนี้ก็เช่นกัน หยางหมิงจูแยมั้มออกมาก่อนจะหลับตาพริ้ม ไม่ได้สนใจถามเหตุผลอะไรอีก ความเย็นจากสมุนไพรที่ท่านอาจารย์ประคบให้ทำให้เขารู้สึกสบายยิ่งนัก

“เป็นคำตอบที่ดียิ่ง” ร่างเล็กพึมพำในลำคอก่อนจะหลับไปทั้งอย่างนั้น

หลังจากที่ส่งเด็กดื้อเข้านอนแล้ว หลี่หานฟังจึงค่อยผละออกมาแล้วเดินออกจากห้องไปอย่างเงิบเงียบ ริมฝีปากเรียบตึงนั้นเผยรอยยิ้มออกมาเมื่อเจ้าเด็กดื้อดูจะโตขึ้นอีกนิดแล้ว

แม้หยางหมิงจะดีขึ้นบ้างแต่ก็ไม่ใช่ว่าจะเลวร้ายอะไรมาก อีกฝ่ายเป็นเพียงเด็กที่ถูกตามใจจนเคยตัว ค่อย ๆ บอก ค่อย ๆ สอน กันไปก็จะดีขึ้นเอง ความจริงในสายตาของเขา หยางหมิงจูงออกจะ น่าเอ็นดูเสียด้วยซ้ำ

เท้าของอาจารย์หนุ่มก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง มุ่งหน้าไป ยังสระมรกตอย่างเช่นเคย ทิวทิววังยังคงสว่างไปทั่วด้วยอนุภาพ แห่งไข่มุกมังกร ไม่เคยมีเลยสักครั้งที่อาณาจักรได้นำแห่งนี้จะมีมิติ ดังเช่นพื้นที่อื่นในใต้ท้องทะเลลึก แต่น่าเสียดาย...ที่คนธรรมดาไม่ อาจมีโอกาสได้เห็นมัน เพราะยิ่งลึกเท่าไรมวลน้ำก็จะยิ่งกดดันจน ร่างกายของมนุษย์ไม่อาจทนทนไหว ยิ่งความลึกอันเป็นที่ตั้งของ อาณาจักรของชาวมัจฉาด้วยแล้ว ยิ่งไม่อาจมีใครบุกรุกเข้ามาได้

หลายชั่วยาม¹ ต่อมา

ท้องน้ำสีฟ้าครามที่บ่งบอกถึงยามค่ำคืนของอาณาจักรแห่งนี้ ค่อย ๆ เปลี่ยนไป สีโพลินสไตเข้ามาแทนที่ บ่งบอกถึงการเริ่มต้น ของเช้าวันใหม่ ในวังพลึกแก้วจึงเต็มไปด้วยความสดใส กระนั้นก็แฝง ไปด้วยความเรียบง่ายไม่ต่างจากชีวิตของชาวมัจฉาในอาณาจักร

เงือกเผ่ามัจฉาไม่จำเป็นต้องกินอาหารหรือดื่มน้ำบ่อยครั้ง เพื่อประทังชีวิตดังเช่นมนุษย์ มุกประจำตนของเงือกแต่ละตนเป็น สิ่งสำคัญที่ให้พลังวิญญาณและบันดาลสิ่งของเครื่องใช้ เมื่อเงือก ทุกตนสามารถมีทุกสิ่งที่ต้องการได้อย่างเท่าเทียมกัน จึงไม่แปลกที่ การแย่งชิงสิ่งของหรือแม้แต่บัลลังก์จะไม่เคยเกิดขึ้น มุกจึงกลายเป็น

¹ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ชั่วยาม เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมง โดยประมาณตามเวลาสากล

สิ่งที่ชาวมัจฉาทุกคนหวงแหนเทียบเท่ากับชีวิตของตนเอง

เข้านี้หลังการว่าราชการขององค์ราชามัจฉา ลานชุมนุมได้กลายเป็นสถานที่รวมตัวกันของครอบครัวเล็ก ๆ ที่มีสมาชิกเพียงแค่มิดา มารดา และบุตรทั้งสี่คน ส่วนผู้อาวุโสตั้งแต่รุ่นปู่ตายายนั้นต่างแยกย้ายกันไปลี้กวีเวกเข้าฌาน บำเพ็ญเพียรเพื่อการบรรลุเสียน

นับเป็นเป้าหมายในช่วงบั้นปลายที่ไม่ว่าใครในอาณาจักรต่างก็ต้องการทำให้สำเร็จ แม้ว่าพวกเขาจะต้องใช้เวลานับพันปีก็ตาม

ลูก ๆ ทั้งสี่ขององค์ราชาแห่งเผ่ามัจฉามีชื่อที่ถูกตั้งขึ้นตามสีของไข่มุกประจำตน และแน่นอนว่าย่อมหมายถึงสีของหางยามกลายเป็นครึ่งคนครึ่งมัจฉานั้นด้วย

นอกจากนี้สีแต่ละสียังบ่งบอกลักษณะนิสัยของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี พี่ใหญ่อย่างหยางหลานจูมีหางสีครามที่ถอดแบบมาจากผู้เป็นบิดา มีนิสัยสุขุม เข้มงวด และน่าเกรงขาม สมกับเป็นผู้นำเผ่ามัจฉาตนต่อไป

หยางชิงจุ พี่รอง มีหางสีเขียวขาบที่มาพร้อมกับความใจเย็น เรียบร้อย พุดน้อยแต่กินใจ เป็นผู้ที่คอยไกล่เกลี่ยปัญหาต่างๆ ในครอบครัว ซึ่งปัญหาส่วนมากก็มาจากเจ้าน้องชายตัวน้อยที่แสนร้นแสนชน ใครดูใครว่าเป็นต้องตดพ้อน้อยใจ พี่ชายอย่างหยางชิงจุจึงต้องเป็นผู้เข้าไปปลอบโยน เข้าไปอธิบายให้เจ้าตัวเล็กเข้าใจถึงความหวังดีและความห่วงใยของผู้ที่อยู่รอบข้าง

หยางเยว่ว พี่สาวลำดับที่สามซึ่งมีหางสีนวลดั่งดวงจันทร์ สง่างามและเต็มไปด้วยความสดใสมีชีวิตชีวา ไม่ต่างจากน้องเล็กสุดท้องอย่าง หยางหมิงจุ ผู้มีหางสีงาช้างและนิสัยร่าเริง แม้จะซุกซนแต่ก็เป็นผู้ที่อ่อนโยนและมีน้ำใจเสมอ อาจจะติดเอาแต่ใจไปบ้างตามประสาน้องเล็ก แต่ก็เชื่อว่าจะไม่รู้จักเรียนรู้หรือสำนึกตนยามกระทำ

ความผิด

และแน่นอนว่าความช่างพูดช่างเจรจาและนิสัยยอดอ่อนก็ช่วยให้ได้รับการลดโทษไปมากโข

“คัดไปถึงไหนแล้วละเจ้าสี่” หยางหลานจูเอ๋ยถามขึ้นในตอน ที่ผู้นำแต่ละตระกูลออกไปจากลานชุมนุมจนหมด

แท้จริงแล้วรูปแบบการปกครองอาณาจักรแห่งนี้ไม่ได้มีความ ซับซ้อนอะไรมากนัก แต่ละตระกูลจะเลือกผู้นำขึ้นมาปกครอง หนึ่งในผู้นำจะได้รับเลือกให้เป็นองค์ราชา ซึ่งปัจจุบันนี้มีสกุลหยางเป็น ตระกูลที่สืบทอดตำแหน่งองค์ราชามาอย่างยาวนาน นานเสียจน กลายเป็นว่าชาวมัจฉาลงความเห็นว่าจะให้สกุลหยางปกครองใน สุสานะองค์ราชาตลอดไป ไม่เปลี่ยนแปลงอีก

ส่วนผู้นำตระกูลก็ทำหน้าที่ดูแลตระกูลของตนภายใต้แนวทาง การปกครองขององค์ราชา โดยที่องค์ราชาเองก็เคารพและรับฟัง ความเห็นของแต่ละตระกูลเป็นอย่างดี

การปกครองของอาณาจักรแห่งนี้จึงเป็นการปกครองแบบ หลวม ๆ ไม่ได้มีธรรมเนียมหรือแบบปฏิบัติที่ซับซ้อนอะไรนัก แม้แต่ รูปแบบการสนทนาก็ไม่มีการใช้ราชาศัพท์ เจือกทุกคนเคารพกันตาม ลำดับอาวุโสและความสามารถ

ตัวอย่างเช่น องค์ราชาชงหยวนเคารพหลี่หานเฟิงในฐานะ ผู้นำตระกูลและในฐานะที่เป็นอาจารย์ของบุตรชาย

เมื่อต่างฝ่ายต่างให้เกียรติกันจึงไม่มีเหตุผลให้ชาวมัจฉาต้อง แย่งชิงอำนาจเพื่อขึ้นเป็นใหญ่ สกุลหยางเองก็ทำหน้าที่ปกครอง อาณาจักรได้ดีมาโดยตลอด ชาวมัจฉาต่างมุ่งสนใจเพียงการบำเพ็ญ ตนเพื่อบรรลुरुสียนเท่านั้น ตลอดหลายพันปี อาณาจักรแห่งนี้จึงไม่ เคยมีการก่อกบฏหรือการยึดอำนาจเลยแม้แต่ครั้งเดียว

“ท่านพ่อสั่งให้คัดกฎวังสองร้อยจบ ไม่ใช่สองจบนะพี่ใหญ่ ท่านจะให้ข้าคัดถึงไหนกัน ลำพังไปตามเก็บกวาดภายนอกก็จะหมดวันอยู่แล้ว” หยางหมิงจุจากที่อารมณ์ดีก็ตีหน้าบึ้งตึงขึ้นมาทันทีริมฝีปากเบะคว่ำทำท่าจะร้องไห้ออกมา

“แค็ก อาหมิงก่อเรื่องอีกแล้วหรือ” หยางชิงจุที่ร่างกายยังไม่แข็งแรงนักรีบเอ่ยถามน้องชาย

เนื่องจากเขารักษาตัวที่สระมรกตอยู่นานหลายเดือนจึงไม่อาจรู้ได้เลยว่าด้านนอกเกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้างในแต่ละวัน เพียงแต่วันนี้เมื่ออาการดีขึ้นจึงถือโอกาสออกมาพบกับครอบครัวได้ครู่หนึ่ง ใครจะคิด เขากลับต้องมารับรู้ว่าเจ้าตัวดีไปก่อเรื่องเอาไว้อีกแล้ว

“พี่รอง ครั้นนี้ข้ายอมรับผิดชอบและแก้ไขให้ถูกต้องแล้ว ข้าสำนึกแล้วว่าที่ผ่านมาทำให้ท่านต้องลำบาก ต่อไปอาหมิงจะเป็นเด็กดี”

เจ้าตัวเล็กกล่าวพลางรีบเข้าไปออดอ้อนพี่ชาย แอบโบหน้าหวานลงกับตักนุ่ม แต่ดวงต่ายังคงมองหยางหลานจูอยู่เช่นนั้น พี่ใหญ่ใจร้าย ใจร้ายที่สุดเลย พี่รองป่วยขนาดนี้ยังจะถามเรื่องของเขารึขึ้นมาให้พี่รองไม่สบายใจอีก ต่อไปเขาก็จะไม่แบ่งขนมให้พี่ใหญ่เช่นกัน!

“ทั้งท่านอาจารย์ทั้งพี่ใหญ่ พวกท่านทั้งสองจะไม่ได้กินขนมอร่อยๆ ของข้าอีกต่อไป เฮอะ!”

“เจ้าสี่”

“พี่รอง ท่านเป็นอย่างไรบ้าง อาหมิงคิดถึงท่านแทบแย่ จะเข้าไปเยี่ยมท่านแม่อีกห้ามไว้ หว่าอาหมิงจะไปไปก่อวนท่าน แต่พี่รอง...อาหมิงจะไปก่อวนท่านได้อย่างไร แค่อยากไปเยี่ยมให้คลายคิดถึง ถ้าอาหมิงดื้อท่านก็บอกให้อาหมิงนั่งเงียบๆ ก็ได้”

นอกจากจะทำเมินพี่ใหญ่แล้วก็ถือโอกาสพองพี่รองไปเสียเลย เขาอยู่ผู้เดียวเหงาแทบแย่ พี่สามก็ไม่ว่างมาเล่นด้วยกันอย่าง

เคย เพราะเอาเวลาไปเตรียมตัวออกเรือน โชคดีที่ไม่ต้องแต่งงานตามลำดับพี่น้อง เพราะจะรอให้พี่ใหญ่ออกเรือนคงได้บรรลुเชิยนก่อนพอดี

ก็พี่ใหญ่นะทั้งดูทั้งเข้มงวด จู้จี้เจ้าระเบียบ แค่มองดวงตาตุ๋นคุณันก็พาให้ผู้อื่นไม่กล้าเข้าใกล้แล้ว

“เรื่องจะมาเยี่ยมก็ยอมได้ แต่อย่าเล่นชน เพราะสระมรกตเป็นสถานที่ที่สำคัญต่อชาวมัจฉา เจ้าน่าจะเข้าใจดี แค็ก ส่วนเรื่องที่เจ้าไปก่อเรื่องพี่จะถือว่าเจ้าได้แก้ไขแล้ว”

“จริงหรือขอรับ พี่รองใจดีที่สุด!” หยางหมิงจุว่า ทว่าก็ดีใจได้ไม่นาน เมื่อพี่รองทำท่าจะพูดอะไรออกมาอีก

“แต่เรื่องที่เจ้าประชดประชันพี่ใหญ่อยู่ตอนนี้ เจ้าทำไม่ถูกนะอาหมิง พี่ใหญ่เพียงถามเจ้าดี ๆ เท่านั้น มิได้ตำหนิอะไรเสียหน่อย”

ไบหน้าหวานง้อ้างลงอีกเจ็ดส่วน รู้ตัวว่าทำผิดอีกแล้ว แต่ก็อดต่อว่าในใจไม่ได้ว่าเป็นเพราะพี่ใหญ่นั้นแหละที่ทำให้เขาต้องถูกลงโทษ ยิ่งถูกถามจ้ใจดำเลยหุดหงิดจึงได้ประชดประชันใส่ พอมาถูกพี่รองที่กำลังป่วยเย้ยตำหนิเพราะเรื่องนี้จึงยิ่งรู้สึกไม่ดี

ต้องให้พี่รองที่ป่วยอยู่มาคอยตักเตือนคอยเป็นห่วง ไม่ดีเลยหยางหมิงจุ...

ร่างเล็กตัดสินใจผละออกจากตักของหยางชิงจู มองไปยังบิดามารดาก็เห็นว่าทั้งสองมองมาที่เขาอยู่ก่อนแล้ว พี่สามเองก็เช่นกัน ไบหน้าของน้องเล็กก็มลงต่ำและแดงเรื่อไปถึงไบหู เดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าพี่ใหญ่ที่ยืนมองเขานิ่ง ๆ สองมือไขว่หลังอย่างรักษากิริยา

“น้องสี่ผิดไปแล้ว พี่ใหญ่อย่าถือสาน้องสี่เลย...ได้โปรดให้อภัยด้วยเถอะ”

เจ้าตัวเล็กรีบพูดก่อนจะโถมตัวเข้าไปสวมกอดพี่ชายที่ยืนนิ่ง

ราวกับแท่งหิน ผู้เป็นพื้ถอนหายใจออกมา ก่อนจะพยักหน้ารับคำขอโทษจากน้องชาย ในเมื่อสำนึกผิดและยอมขอโทษก็แล้วไปเถอะ “อือออ” ด้วยอายุที่ต่างกันมากทำให้เจ้าตัวเล็กประหม่าไม่น้อยกับการต้องอยู่ใกล้ซิดฟิชายของตนเอง หยางหมิงจูรีบสาวเท้ากลับไปหาพี่รองแล้วนั่งซบหน้าลงกับตักอุ่นตามเดิม

รู้ว่าเมื่อครูนั่นพื้ใหญ่ไม่ได้ใจอ่อนเพราะอ้อมกอดของเขาหรอก อีกฝ่ายรู้ทันแน่นอนว่าเป็นแค่ลูกอ่อนของเขาอีกตามเคย ไม่อย่างนั้นคงไม่ถอนหายใจออกมา สิ่งที่ทำให้เขารอดมาได้น่าจะเป็นคำขอโทษและการสำนึกผิดจากใจจริงเสียมากกว่า

เมื่อพื้ใหญ่ยอมรับคำขอโทษแล้ว เอาไว้ถ้าเขาได้ชนมร่อยๆ มาจะยอมแบ่งให้สักสองชิ้นก็แล้วกัน...ไม่สิ ชิ้นเดียวก็พอ เพราะเขายังโกรธที่พื้ใหญ่ทำให้เขาต้องถูกคัดกวังสองร้อยจบไม่หายเลย

“ในเมื่อพวกเจ้าพี่น้องเข้าใจกันดีแล้ว พ่อก็จะแจ้งเรื่องสำคัญเสียที” ผู้เป็นบิดากล่าวขึ้น ทำให้เงือกทุกคนหันไปให้ความสนใจ ผู้ครองอาณาจักรกระแอมไคคราหนึ่งก่อนจะเอ่ยต่อ “ในช่วงนี้ครอบครัวเรากำลังจะมีเรื่องสำคัญเกิดขึ้น เรื่องแรกคืองานสมรสของเยว่เอ๋อร์ พวกเจ้าคงรู้อยู่แล้ว เรื่องที่สองคือพิธีชำระมุกระจำตนของอาหมิง และเรื่องนี้เองคือเรื่องที่พ่อจะต้องบอกพวกเจ้า”

พอหยางหมิงจูได้ยินเรื่องชำระมุกระจำตนก็หูผึ่ง ครีบก้นกระดิก รอฟังว่าบิดาจะออกกำหนดการเมื่อไร เขาอยากใหวันนั้นมาถึงโดยไว ต้องนำตื่นตื่นและสนุกมากเป็นแน่ เพราะเขาเคยได้พูดคุยกับชาวมัจฉาที่อายุไล่เลี่ยกัน พวกนั้นต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าโลกเปื่องปองดงามมาก

โดยเฉพะหาดทรายขาวและสิ่งที่เรียกว่าห้องฟ้า ที่บางคราวก็มีตสนิทบางคราวก็ส่องสว่างไปทั่ว

เขาอดจินตนาการถึงวันที่จะได้เห็นสิ่งเหล่านั้นด้วยตาตนเองไม่ได้เลย

“ตามธรรมเนียมแล้ว มีเพียงเจ้าของมุกเท่านั้นที่จะต้องขึ้นไปชำระมุกประจำตน แต่ครั้งนี้พ่อกลับเป็นกังวลนัก นี่เป็นช่วงที่ทิศทางลมพัดหวน ลำภาของมนุษย์แล่นผ่านบ่อยครั้ง นับเป็นอันตรายต่อน้องของพวกเขาเจ้า”

“...”

“พ่อคิดทบทวนดูแล้วจึงเห็นควรว่าจะให้ท่านหลี่ติดตามไปคุ้มกันอยู่ห่างๆ จนกว่าพิธีชำระมุกประจำตนเสร็จสิ้น พวกเจ้าคงไม่คัดค้านใช่ไหม”

คำประกาศขององค์ราชาไม่ได้สร้างความแปลกใจให้แก่ลูกๆ เท่าไรนัก พวกเขาต่างกังวลในจุดนี้เช่นเดียวกัน น้องเล็กของพวกเขาเป็นเงือกที่พิเศษกว่าเงือกคนอื่น เกิดมามีมุกประจำตนถึงสองเม็ด พิธีชำระมุกประจำตนครั้งนี้จึงกินเวลาทั้งกลางวันและกลางคืน อันตรายต่อเจ้าตัวเล็กยิ่ง ไม่แปลกที่บิดาจะหาทางป้องกันภัยอันตรายด้วยวิธีนี้

“ตะ...แต่ท่านพ่อ ข้ามันใจว่าข้าไม่...” หยางหมิงจุทำท่าจะเอ่ยค้าน

หากท่านอาจารย์ไปด้วยก็หมดสนุกกันพอดี เขาไม่อยากจะผู้คุมกฎคอยติดตามเป็นเงาตามตัวหรอกนะ

“อาหมิง พวกเราล้วนเป็นห่วงเจ้าจึงต้องทำเช่นนี้” หญิงเหอปรามบุตรชาย มองดูสีหน้าก็รู้ว่าเจ้าลูกตนนี้ต้องไม่ยอมแน่ แต่นางเองก็ไม่วางใจเช่นกันหากจะปล่อยอาหมิงไปผู้เดียว

ถึงแม้หยางหมิงจะดิ้นรนไปบ้าง แต่เจ้าตัวเล็กก็เป็นดวงใจของครอบครัว หากต้องรับรู้ว่าจะเกิดอันตรายขึ้นกับอาหมิง นางคง

ปวดใจไม่น้อย สู้หาทางป้องกันไว้ก่อน ขัดใจเจ้าตัวเล็กสักหน่อย
ยังดีกว่าปล่อยให้บุตรชายต้องตกอยู่ในอันตราย

ยิ่งคำทำนายเมื่อแรกเกิดของอาหิมังไม่ค่อยดี พวกเขาจึงเป็น
กังวลไม่ต่างกัน

“แล้วท่านอาจารย์เล่า ท่านอาจารย์ก็เห็นด้วยอย่างนั้นหรือ”
หยางหิมิงจ้องหน้าของเจี๋ยกทกตนก็รู้ว่าเขาหมดหนทางจะโน้มน้าว
จึงหันไปหาตัวแปรสำคัญ เจี๋ยกน้อยได้แต่หวังว่าท่านอาจารย์จะไม่
เห็นด้วย

แม้ในใจลึกๆ จะรู้ดีว่าอย่างไรก็ไม่มีความเป็นไปได้ ท่าน
อาจารย์ไม่มีวันปล่อยเขาไป โดยเฉพาะเมื่อครอบครัวของเขาเห็น
พ้องกันถึงเพียงนี้

“หานเฟิงเป็นทั้งอาจารย์และคู่หมั้นของเจ้า เขาย่อมเต็มใจ
ดูแล” เป็นที่รองที่เอื่อยขึ้นมาด้วยใบหน้าเรียบนิ่งกว่าที่เคย เด็กหนุ่ม
เงยหน้ามองพี่ชายที่ตนสนิทด้วยที่สุดอย่างตัดพ้อ

แม้แต่พี่รองยังไม่ช่วยพูด แล้วใครจะช่วยเขาได้กัน พิธีชำระ
มุกประจำตนนั้นก็เพื่อประกาศโดยอ้อมว่าเขาได้เติบโตผ่านพ้นวัย
เด็กมาแล้ว แล้วเหตุใดทุกคนจึงยังทำเหมือนเขาเป็นเด็กไม่รู้ประสา
อยู่อีก

“ท่านพ่อ ธรรมเนียมเป็นเช่นไรก็ควรเป็นเช่นนั้น พี่ๆ ทั้งสาม
ยังผ่านพิธีนี้มาได้ แม้แต่ชาวมัจฉาเองก็ล้วนผ่านพิธีนี้ด้วยตนเอง
แล้วเหตุใดพอเป็นข้าจึงต้องเปลี่ยนแปลง เช่นนี้แล้วมิเท่ากับว่าข้า
ยังคงเป็นเพียงเด็กไม่รู้จักโต ปกป้องอะไรไม่ได้แม้แต่ชีวิตของตนเอง
เช่นนั้นหรือ”

หยางเยว่จูเดินไปแตะไหล่น้องชายแล้วส่ายหน้า “อาหิมิง
ท่านพ่อทำไปเพราะมีเหตุผล เจ้าจงยอมรับความหวังดินนั้นเถิด อย่า

ดื้อดึงไปเลย”

หยางหมิงจูสุดหายใจเข้าลึก เขาเงยหน้ามองพี่สาว ก่อนจะไล่มองหน้าสมาชิกในครอบครัว อยากรู้ก็เป็นพิธีสำคัญในชีวิตของเขา คือประสบการณ์ล้ำค่าที่ตัวเขากำลังจะได้รับ เขาอยากผ่านมันไปให้ได้เหมือนกับชาวมัจฉาคนอื่นๆ เขาไม่อยากถูกขังเอาไว้ในกรอบที่เรียกว่าความเป็นห่วงอีกแล้ว

ร้อยปี...เขาอายุร้อยปีแล้วนะ เขาเฝ้ารอวันที่จะได้ทำอะไรตามใจตนมาตลอด อยากออกไปด้านนอกโดยไม่ต้องคอยหลบหนี ไม่ต้องกลัวว่าจะถูกพาตัวกลับมาเพราะกฎนั้น ครั้นนี้เขาควรจะได้เป็นอิสระอย่างที่วาดหวังเอาไว้ และเขาจะไม่ยอมเสียโอกาสไปแน่ๆ

“ข้ารู้ว่าพวกท่านเป็นห่วง แต่ข้าก็อยากจะทำมันไปให้ได้ เหมือนกับที่ชาวมัจฉาผ่านไปได้ด้วยตนเอง ข้าไม่ต้องการให้ใครตามไปคุ้มกันทั้งนั้น นี่คือการตั้งใจของข้า”

“อาหมิง แค็ก เจ้าเชื่อท่านพ่อเถิดนะ อีก แค็ก เห็นแก่พี่รองได้หรือไม่ อย่าดื้อรั้นต่อไปเลย”

เมื่อพี่ชายเริ่มโอ้อวดร่างกายสั่นเทาหยางหมิงจูก็ได้แต่กำมือแน่น เขาไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเป็นเช่นนี้อีกแล้ว เขารู้สึกร้าวกับถูกเอาอาการเจ็บป่วยของพี่รองมาเป็นตัวกดดัน รวากับมิดที่จ่อคอให้เขายอมจำนน

และมันก็ได้ผลเสียด้วย

เพราะเขารักพี่รองที่สุด เขายอมไม่ยอมให้พี่ชายต้องป่วยหนักไปกว่านี้นี้ แม้อยากจะยืนหยัดในความคิดตนเองเพียงใด แต่พี่รองออกปากเช่นนี้แล้ว จะให้เขาค้านต่อไปได้อีกหรือ อีกฝ่ายดูกังวลเรื่องของเขามาก มากขนาดที่ทำให้อาการทรุดหนัก รวกับว่ายังมีอะไรที่พี่รองฝังใจกับการเข้าพิธีนี้

และมันก็ไม่ใช่เพียงการเสแสร้งแกล้งป่วย เมื่อเขามองไปเห็นเลือดสีครามเข้มเปื้อนผ้าเช็ดหน้าในมือของพี่ชาย

“พี่รอง! ะ...รีบกลับไปที่สระมรกตก่อนเถิด” เขาร้องบอกดวงตาคลอนน้ำด้วยความตกใจ

“รับปากพี่ว่าเจ้าจะทำตามคำของท่านพ่อ หากเจ้าไม่รับปากพี่จะไม่ไปไหนทั้งนั้น แค็กๆ” ยิ่งพูดหยางชิงจู่ก็ยิ่งโอดออกมา เจือกหนุ่มรู้สึกล้าคอแห้งราวกับผืนทรายที่ขาดน้ำ ร่างกายปวดร้าวประดุจจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ ดูเหมือนว่าการแท้นในสระมรกตตลอดหลายเดือนมานี้จะช่วยอะไรไม่ได้มากนัก

“พี่รองเรื่องนี้มัน...” หยางหมิงจู่จึงไปเมื่อพี่ชายยกเรื่องนี้ขึ้นมาต่อรองกับเขา มองไปรอบๆ อย่างขอความช่วยเหลือแต่กลับไม่มีใครเอ่ยอะไรออกมา แม้แต่บิดากับมารดาที่นั่งเฉย มีเพียงดวงตาฉายแววเจ็บปวดของเจือกทุกคนที่มองมายังพี่รองเท่านั้น

นี่มันเรื่องอะไรกัน

“ชะ...ข้ายอมแล้ว! ยอมแล้วพี่รอง ท่านกลับสระมรกตเถิดนะฮัก กลับเถิดพี่รอง” เสียงไอโวลกที่ดั่งขื่นไม่หยุดนั้นทำเอาผู้ที่ทนเห็นพี่ชายเจ็บปวดไม่ไหวต้องตอบตกลงอย่างจำยอม และเพียงเท่านั้นท่านอาจารย์ที่ไม่รู้ว่าอยู่ที่ลานชุมนุมตั้งแต่เมื่อไรก็เข้ามาอุ้มตัวพี่รองของเขาตรงไปยังสระมรกตทันที

ปล่อยให้เด็กหนุ่มยืนแข็งค้างอยู่กับที่อย่างทำตัวไม่ถูก น้ำตาไหลออกมาเป็นทางด้วยความตระหนักกับกองเลือดที่พี่ชายกระอักออกมาต่อหน้าต่อตาก่อนจะถูกพาตัวออกไป

“นะ...นี่มันอะไร เหตุใดพี่รองถึง...”

“ท่านพ่อ ข้าจะอธิบายให้เจ้าฟังเอง” หยางหลานจูเอ่ยขึ้นก่อนจะพาน้องชายที่ตกอยู่ในความสับสนออกจากลานชุมนุมไป

ซึ่งกว่าหยางหมิงจู่จะรู้สึกตัวก็ตอนที่นั่งลงบนเก้าอี้ในห้องสี่ทิบของพี่ชายเสียแล้ว

หยางหลานจุมองน้องชายที่สิ้นฤทธิ์ไปแล้วด้วยแววตาอ่อนลงเล็กน้อย เขาเดินไปจุดกำยานเพื่อให้เจ้าตัวเล็กผ่อนคลาย จากนั้นจึงกลับมานั่งลงฝั่งตรงข้ามกัน มือซ้ายรวบแขนเสื้อสีฟ้าอ่อนของตนเอาไว้แล้วค่อยๆ รินน้ำชาใส่จอก

“พี่ใหญ่ เมื่อครูนี...เมื่อครูนีเหตุใดพี่รองจึงเป็นเช่นนั้นไปได้ทำไม ทำไมเขาถึง...”

“พี่รองของเจ้าเกือบจะสูญเสียมุกประจำตนของตนเองไป บาดเจ็บหนักจนมุกประจำตนแตกร้าวไปเกือบจะทั้งเม็ด”

คำบอกกล่าวจากพี่ชายทำเอาดวงตากลมโตเบิกกว้างขึ้นอย่างตระหนก ร่างกายคล้ายจะสั่นขึ้นมาอย่างควบคุมไม่อยู่ หยาดน้ำสีใสที่เรียกว่าน้ำตาไหลบ่าออกมาอีกครั้ง

จะเป็นไปได้ยังไงกัน มุกประจำตนแตกร้าวอย่างนั้นหรือ หากเป็นเช่นนั้นไม่เท่ากับว่าเสียงที่มุกจะแตกสลายลงไปในสักวันหรือไร ไม่มีมุกก็ไม่มีเงือก เช่นนั้นเขาก็เกือบจะเสียพี่ชายที่รักและเข้าใจเขามากที่สุดไปแล้วอย่างนั้นหรือ

ทำไมเขาถึงไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน พี่รองอยู่ในระมฤตजनเกือบจะครบหนึ่งปีอยู่แล้วแต่เขากลับเพ็งรับรู้

“พี่ใหญ่ อีก นี่จะเป็นไปได้ยังไง อีก พี่รองไปทำอะไรมาหะ...เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้นได้เล่า” เขาร้องถามทั้งน้ำตา

“มนุษย์อย่างไรเล่า มนุษย์เปื่องบนที่เลวทรามพวกนั้น พี่รองของเจ้าไวใจมนุษย์เกินไป คนพวกนั้นทั้งโลกมากอยากจะได้ทรัพย์สมบัติที่ไม่ใช่ของตนเองและอยากจะมีชีวิตอมตะ พี่รองของเจ้าถูก

ทรมานจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด ดีที่พี่กับท่านอาจารย์หนีไปช่วย
ได้ทัน ไม่เช่นนั้นเราคงสูญเสีย...”

เสียงที่กล่าวออกมานั้นเต็มไปด้วยอคติและความโกรธแค้น
เหลือกำลัง ต้องเป็นเช่นนั้นแน่อยู่แล้ว เหตุเพราะหยางหลานจู
เกลียดมนุษย์เข้ากระดูก ครั้งหนึ่งเหตุการณ์ที่คล้ายกันนี้ก็เคยเกิดขึ้น
กับเขา เพียงแต่เขาไม่ได้รับบาดเจ็บมาก ทว่าสำหรับสิ่งที่หยางชิงจู
ได้พบเจอนั้นมันเลวร้ายเกินจะรับได้

เป็นที่รู้กันว่าเงือกนั้นมีรักมั่นคง หากได้รักใครแล้วก็ยอมมอบ
ดวงใจให้เขาไปทั้งหมด หายากนักที่เงือกจะมีรักครั้งที่สอง เรียกได้
ว่าเมื่อมีรักจึงปักใจรัก เมื่อหมดรักก็ปักใจเกลียดจนไม่สามารถอยู่
ร่วมกันได้ ไม่ใคร่ใคร่ต้องล่มจมหรือตายกันไปข้าง ดังนั้นเมื่อน้อง
ชายของเขาให้ใจรักไปกับมนุษย์ผู้นั้น อีกฝ่ายจึงไม่คิดระแวงระวังว่า
จะถูกหักหลังเช่นนี้

เรื่องนี้เขาเคยคัดค้านน้องชายอยู่หลายครั้งหลายครา แต่
อีกฝ่ายยืนยันว่าทั้งสองรักกันดี มนุษย์ผู้นั้นรับได้ที่น้องชายของเขา
เป็นเงือก หาใช่มนุษย์เช่นเดียวกับคนรัก ดังนั้นจึงไม่คิดเลยว่าจะ
เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ได้

ฝ่ายสตรีนั้นนำความลับไปบอกแก่ครอบครัวจนน้องชายของ
เขาถูกจับตัวเอาไว้ ถูกริดเอาหยาดน้ำตาเพื่อสร้างไข่มุก ถูกบังคับ
เอาหยาดเลือดเพียงเพื่อหวังว่านั่นจะทำให้เป็นอมตะ ถูกขอดเกล็ด
แล้วเอาไปขาย ขอดออกไปทั้งที่มันยังติดอยู่กับผิวกาย สร้างความ
เจ็บปวดอย่างแสนสาหัสยิ่ง

ที่ร้ายที่สุดคือการถูกจับมัดไว้กลางแดดนับสิบวันเพื่อให้บอก
ความลับต่าง ๆ ออกมา กับเงือกที่ร่างกายต้องการน้ำมากกว่าสิ่งมี
ชีวิตอื่นใดแล้ว นั่นจึงไม่ต่างอะไรจากการฆ่าให้ตายช้า ๆ อย่าง

ทรมานเสียด้วยซ้ำ

ทั้งร่างกายที่ถูกทำร้ายอย่างหนัก และจิตใจที่บอบช้ำจากการถูกคนรักหักหลังโดยไม่คิดช่วยเหลือนั้น จะให้น้องชายของเขาไว้ได้
อย่างไรไหว หยางชิงจูแทบจะแหลกสลายอยู่บนเรือลำนั้นไปแล้ว

เรือที่มนุษย์พวกนั้นใช้ออกตามหาทรัพย์สินสมบัติที่จมอยู่ใต้ผิวน้ำอย่างละโมบ หากเขากับหลี่หานเฟิงไม่บุกไปช่วย เกรงว่าคงจะ
เสียน้องชายไปแล้วจริง ๆ

เพราะอย่างนี้เขาถึงเกลียดนัก พวกมนุษย์ที่หาความจริงใจ
ไม่ได้และไม่รู้จักพอ ถึงจะตามฆ่าพวกชั่วช้าสารเลวนั้นไปหมดแล้ว
ก็ยังไม่หายแค้น

“พี่ใหญ่ แล้วพี่รองจะหายหรือไม่ อีก จะรักษาได้หรือไม่”

หยางหมิงจูที่ใบหน้าเปื้อนน้ำตาเย็นมือมาจับแขนพี่ชายแล้ว
เข्याไปมาอย่างต้องการคำตอบ ผู้เป็นพี่นั้นเห็นน้องขวัญเสียไปแล้ว
ก็ยื่นมือไปลูบหัวอีกฝ่ายเบา ๆ เป็นการปลอบ นีขนาดเขาไม่ได้เล่า
ให้ฟังทั้งหมดยังเป็นถึงเพียงนี้ หากได้รู้เรื่องราวอย่างละเอียดเจ้าตัว
เล็กจะเป็นเช่นไรกัน

“ขอแค่พี่รองของเจ้ารักษาตัวอยู่ในสภะมรกด ใช้เวลาไม่ถึง
ร้อยปีก็จะหายดี เจ้าจงเป็นเด็กดีและเชื่อฟัง อย่าก่อเรื่องให้พี่รอง
ที่เจ้ารักต้องทุกข์ใจ เข้าใจหรือไม่”

หยางหมิงจูพยักหน้าเร็วเป็นการตอบรับ ริมฝีปากเบะลง
เตรียมจะร้องให้ออกมาอีกหน “ข้าจะไม่ก่อเรื่องอีกแล้ว พี่ใหญ่
แต่หนึ่งร้อยปีจริงหรือ พี่รองต้องอยู่ที่นั่นหนึ่งร้อยปีเชียวหรือ”

“นั่นเป็นทางเดียวที่จะช่วยพี่รองของเจ้าได้แล้วเสียหมิง เรา
โชคดีมากที่อย่างน้อยก็ยังมิหนทางนี้ คราวนี้เข้าใจแล้วใช่หรือไม่ว่า
เหตุใดท่านพ่อจึงเลือกที่จะให้ท่านอาจารย์หลี่ตามไปดูแลเจ้า”

ดวงตาคมคุ้ยันั้นของพี่ชายมองมาอย่างจริงจัง หยางหมิงจูเองเมื่อได้รับฟังเรื่องราวทั้งหมดแล้วก็คิดว่าเขาไม่ควรจะดีอีร์นอีกถึงจะนึกได้แยังอยู่ในใจที่ชาวมััจฉาคนอื่น ๆ ในเผ่ายังทำพิธีนั้นได้ด้วยตนเอง แต่เขาก็ไม่อยากจะให้พี่รองไม่สบายใจอีก

ยิ่งพี่รองอาการทรุดลง อีกทั้งบิดามารดาและพี่ ๆ ที่เหลือก็ทุกซี้ใจตามไปด้วย เขาไม่อยากจะให้เรื่องของเขากลายเป็นสิ่งที่สะกิดแผลในใจของทุกคน โดยเฉพาะกับพี่รอง

“ได้ ข้าจะไปกับท่านอาจารย์” หยางหมิงจูตกปากรับคำอีกครั้ง และครั้งนี้เขารับปากด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่เพราะสถานการณ์บีบบังคับเช่นก่อนหน้านี้แล้ว

ในเมื่อทำเช่นนี้แล้วจะหมดกังวล เขาจะยอมทำเพื่อความสบายใจของทุกคนสักครั้ง

อีกด้านหนึ่ง

ร่างบอบช้ำของเงือกตนหนึ่งถูกอุ้มมายังสระมรกต ก่อนจะถูกล่อยลงสู่ผืนน้ำอย่างนุ่มนวล เสียงไอโซลกยังคงดังอย่างต่อเนื่องพร้อม ๆ กับที่ผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดถูกย้อมจนกลายเป็นสีครามเข้ม ใช้เวลานานเกือบสามเค่อ² กว่าอาการของหยางชิงจูจะดีขึ้น

“อย่าลืมที่รับปาก” มือเย็นเยียบของเงือกที่บาดเจ็บหนักกว่าข้อมือของผู้ที่ดูจะกำยำกว่าเอาไว้ ดวงตาคู้งามผินลิ้มขึ้นจ้องมองอีกฝ่ายอย่างจริงจัง เอ่ยย้ำถึงสิ่งที่อีกฝ่ายเคยให้สัญญาแก่ตน

² หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 เค่อ เทียบเท่ากับ 15 นาที โดยประมาณตามเวลาสากล

“ข้าจะคุ้มครองเขาให้ปลอดภัย เจ้าวางใจได้ ข้าไม่เคยผิดคำสัญญาแก่เจ้า เจ้าน่าจะรู้ดี” หลีหานฟังกล่าว เสียงของเขาราบเรียบมั่นคง ใบหน้านิ่งยามทอดสายตามองเงือกในสระ รอดูจนแน่ใจว่าฝ่ายนั้นอาการดีขึ้นแล้วจึงค่อยเบาใจ

เมื่อได้รับคำยืนยันมือคู้่นั้นจึงยอมคลายออกจากข้อมือของสหาย อันที่จริงต้องบอกว่าหมดแรงจะดิ้งรั้งจึงยอมปล่อยจะถูกต้อนกว่า

สำหรับหยางชิงจุแล้วแม้แต่การหายใจยังรู้สึกเหน็ดเหนื่อย ร่างกายของเขาลงในสระมรกตอีกครั้ง มวลน้ำสีมรกตผสมเชื้อเริ่มห่อหุ้มร่างกายของเขาเอาไว้ เรียวหางและใบหูสีเขียวขาบแทบจะกลืนไปกับสีของน้ำในสระ แต่กระนั้นประกายงดงามและสีที่เข้มกว่าก็ทำให้หางและใบหูที่คล้ายครีบลำนั้นโดดเด่นงดงามเหลือเกิน

เงือกหนุ่มแซมหลีมองดูอีกฝ่ายหลับตาพร้อมเพื่อเปิดรับการฟื้นฟูร่างกาย ก่อนจะขึ้นจากสระอย่างไม่เร่งรีบนัก สะบัดชายแขนเสื้อเพียงครั้งเดียวชุดที่สวมอยู่ก็แห้งสนิทราวกับไม่เคยเปียกปอนมาก่อน ตั้งใจว่าจะกลับไปพักผ่อนเสียหน่อย ทว่าเดินออกมาได้ไม่ไกลนักกลับพบเข้ากับลูกศิษย์เอกที่พ่วงตำแหน่งคู่หมั้นมายืนดักรออยู่

“ท่านอาจารย์” เจ้าตัวเล็กทำหน้าเศร้า นัยน์ตาสีฟ้าที่เคยสดใสมีสีแดงจาง ๆ รอบดวงตาบวมซ้ำ ดูท่าองค์ชายใหญ่คงเล่าเรื่องทุกอย่างให้อีกฝ่ายฟังหมดแล้ว

“พี่ชายเจ้าปลอดภัยแล้ว เขาแค่ต้องรักษาตัวนานสักหน่อย”

“ข้า...อยากเข้าไปหาพี่รอง แต่ตอนนี้คงไม่เหมาะ” ดวงตาสีฟ้ามองเลยไปยังด้านหลังซึ่งเป็นทางที่ผู้เป็นอาจารย์เพิ่งเดินจากมา เขาอยากไปเห็นกับตาว่าพี่ชายไม่เป็นอะไร ทว่าก็รู้ดีเช่นกันว่าหากเข้าไปตอนนี้จะเป็นการรบกวนการพักผ่อนของพี่ชาย

หลี่หานเฟิงมองสีหน้าของลูกศิษย์ เขาไม่อยากทำร้ายจิตใจน้องชายที่เป็นห่วงพี่ชายจึงกล่าวออกไป “เขาเฟิงจะได้พัก อีกสองสามวันเจ้าค่อยเข้าไป”

คนฟังพยักหน้าช้าๆ ตอบรับอย่างเข้าใจ แต่กระนั้นก็ยังเฝ้าปากแน่น สีหน้าบ่งบอกว่าอารมณ์ยังคงอ่อนไหวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น หลี่หานเฟิงเห็นแล้วนึกถึงตอนอีกฝ่ายเป็นเด็กน้อยที่ส่วนสูงยังไม่ถึงเข่าของเขาด้วยซ้ำ พอซุกซนจนถูกดุก็วิ่งร้องไห้ไปทั่ว ให้เงือกตนนั้นไต่ที่ตนนี้ไต่ที่ วุ่นวายกันไปทั้งวัง จนเจ้าตัวเล็กพอใจนั้นแหละถึงยอมออก

มือหนาเย็นมาตรงหน้าของเจ้าเด็กซี่แย อีกฝ่ายมองมาอย่างไม่เข้าใจและลงเลอยู่ชั่วคราวหนึ่ง ต่อมาจึงยอมยื่นมือที่เล็กกว่าอย่างเห็นได้ชัดไปจับกันเอาไว้ ยอมให้ผู้เป็นอาจารย์จับจนถึงหอตำรากว่าจจะรู้ตัวอีกทีตรงหน้าเขาก็มีกระดาษาขาว พู่กัน และหมึกวางรออยู่แล้ว

ใครกันนะช่างใจดีเสียจริง ฝนหมึกเอาไว้ให้เสร็จสรรพพร้อมใช้งานเลยทีเดียว

“ได้เวลาคัดกฎวังส่งบิดาของเจ้าแล้ว” รอยยิ้มจางๆ ปรากฏบนใบหน้าหล่อเหลาที่ใครมาเห็นเข้าคงจะหลงใหล ผิดกับเงือกน้อยตรงหน้าที่นั่งหน้าตึงตันที่รู้ว่าถูกพามาทำสิ่งใด เงือกน้อยหน้ามู๋แต่ก็ยอมลงมือคัดกฎวังอย่างเจียบๆ เงยหน้าขึ้นมองอาจารย์ของตนเป็นระยะ ก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังนั่งอ่านตำรา

ดังนั้นตลอดสองชั่วยามหอตำราแห่งนี้จึงมีเพียงเสียงลมหายใจ เสียงม้วนตำราไม้ไผ่ที่กระทบกันดังกรอบแกรบยามถูกคลี่อ่าน และเสียงหวัดพู่กันที่แผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยินของผู้ที่มีโทษติดตัว

เพราะอากาศเย็นสบายหรือเพราะก่อนหน้านี้หยางหมิงจูใช้
 เร็วแรงไปกับการร้องไห้ก็ไม่อาจทราบจึงทำให้เด็กน้อยผล็อยหลับ
 ไป พู่กันในมือหล่นกระทบกับโต๊ะจนเกิดเสียงดัง เรียกสายตาของ
 ผู้ที่นั่งอยู่ไม่ไกลกันให้หันมามอง ดวงตามสรีรติกลทอคมองเจ้า
 เด็กดื้อที่สิ้นฤทธิ์ไปแล้วหลังจากคัดกฏวังได้เพียงสิบห้าจบเท่านั้น
 ลมหายใจของเจ้าตัวเล็กสม่เผลอบ่งบอกว่าอีกฝ่ายคงหลับลึก

ร่างสูงสง่าหยุดตัวขึ้นยืนเต็มความสูง หลีหานเฟิงก้าวมาหยุด
 ตรงคนหลับก่อนจะซ่อนอีกฝ่ายขึ้นอุ้มไว้ในอ้อมแขน แล้วก้าวเดิน
 ออกไปอย่างมั่นคงโดยมีจุดหมายคือห้องนอนขององค์ชายลำดับที่
 สาม บุตรชายลำดับที่สี่ขององค์ราชาชงหยวน

ห้องนอนที่ประดับตกแต่งด้วยสีฟ้าและสีขาวดูสะอาด บริสุทธิ์
 และสดใส เหมาะแล้วกับเจ้าของห้อง ร่างผอมบางถูกวางลงบนเตียง
 นอน ผ้าแพรถูกห่มมาจนถึงลำคอเพื่อเพิ่มความอบอุ่น หลีหานเฟิง
 นั่งอยู่ข้างเตียงและเฝ้ามองอีกฝ่ายหลับใหลอยู่เช่นนั้น

ตอนที่เขาหมั้นกับเจ้าเงือกน้อยนี้อีกฝ่ายมีอายุเพียงห้าสิบปี
 เท่านั้นเอง นับว่าเด็กมากสำหรับชาวמצฉา ไม่คิดเลยว่าอีกไม่นาน
 อีกฝ่ายก็จะอายุครบหนึ่งร้อยปีเสียแล้ว

“อาจารย์จะคอยปกป้องเจ้า จะดูแลให้ดี เจ้าก็อย่าดื้ออย่า
 ซุกซนนักเลย...” หลีหานเฟิงกล่าวเสียงทุ้มนุ่มนวลด้วยความเอ็นดู

เงือกน้อยที่นอนอยู่บนเตียงขยับตัวกระซิบผ้าห่มเอาไว้ไม่ได้
 รู้สึกตัวหรือได้ยินอะไรทั้งนั้น รู้ตัวอีกทีตอนตื่นขึ้นมาแล้วไม่พบใคร
 เลย รอยยิ้มผุดขึ้นมาบางๆ เมื่อในใจรู้ว่าใครพาตนเองมาส่งถึง
 ห้องนอน ม้วนตำราไม้ไผ่ที่วางอยู่บนโต๊ะนั้นบ่งบอกว่าเจ้าของมัน
 นั่งเฝ้าเขาอยู่นานทีเดียว

ช่วงนี้ท่านอาจารย์ใจดีกับเขามากจริง ๆ